

Fuldbyrdsesstaten har pligt til at træffe de nødvendige forholdsregler for at sikre de berørte aktivers tilstedeværelse under udsættelsen.

Udstedelsesstaten skal straks underrettes om en beslutning om at udsætte fuldbyrdelsen af afgørelsen, og fuldbyrdseslandet skal sørge for straks at fuldbyrde afgørelsen, når der ikke længere er grundlag for at udsætte fuldbyrdelsen.

Artikel 10 omhandler den situation, hvor fuldbyrdsesstaten modtager flere anmodninger om fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, og den berørte person ikke har tilstrækkelige midler til, at alle afgørelser om konfiskation kan fuldbyrdes. I sådanne tilfælde skal fuldbyrdsesstaten beslutte, hvilke afgørelser der skal fuldbyrdes. Afgørelsen skal træffes under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder lovovertrædelsernes grovhed.

Artikel 11 indebærer, at det er fuldbyrdseslandets lovgivning, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen, dog således at afgørelser om konfiskation over for juridiske personer skal fuldbyrdes, selv om fuldbyrdsesstaten ikke kan pålægge juridiske personer strafferetligt ansvar. Herudover kan fuldbyrdsesstaten ikke anvende forvandlingsstraf, medmindre udstedelsesstaten har givet samtykke hertil. Hvis en del af beløbet i tilfælde af udbyttekonfiskation inddrives i en anden stat, skal dette beløb fratrækkes det beløb, der konfiskeres i fuldbyrdsesstaten.

Ifølge artikel 12 kan såvel fuldbyrdsesstaten som udstedelsesstaten træffe afgørelse om benådning eller amnesti, hvorimod alene udstedelsesstaten kan tage stilling til en ansøgning om fornyet prøvelse af afgørelsen.

Efter artikel 12a mister udstedelsesstaten *ikke* retten til at fuldbyrde afgørelsen, selv om en anmodning om fuldbyrdelse er fremsendt til en eller flere medlemsstater. Udstedelsesstaten skal dog straks underrette enhver berørt fuldbyrdsesstat, hvis der er risiko for, at fuldbyrdelsen kan overstige det beløb, der er anført i afgørelsen, samt hvis hele eller dele af afgørelsen er blevet fuldbyrdet i udstedelsesstaten eller i en anden fuldbyrdsesstat.

Efter artikel 13 skal fuldbyrdsesstaten straks afslutte fuldbyrdelsen af afgørelsen, hvis der fra udstedelsesstaten modtages underretning om en beslutning eller foranstaltning, der medfører, at afgørelsen ikke længere kan fuldbyrdes, eller hvis anmodningen om fuldbyrdelse af andre grunde trækkes tilbage.

Artikel 14 vedrører fordelingen af konfiskerede formuegoder. I de tilfælde, som vedrører konfiskation af formuegoder af en værdi under 10.000 euro, vil hele beløbet tilfalde fuldbyrdsesstaten. I alle andre sager

skal halvdelen af de konfiskerede formuegoder overføres fra fuldbyrdsesstaten til udstedelsesstaten.

Konfiskerede formuegoder, som vedrører andet end penge, skal enten sælges, hvorefter provenuet fordeles efter de ovenfor anførte retningslinjer, overføres til udstedelsesstaten, når denne samtykker heri, eller subsidært afhændes efter de gældende nationale regler i fuldbyrdsesstaten. De berørte stater kan dog aftale en anden løsning.

Konfiskerede formuegoder, som må anses for kulturgoder, som er en del af fuldbyrdsesstatens nationale kulturarv, skal ikke overdrages til udstedelsesstaten.

Den kompetente myndighed i fuldbyrdsesstaten skal efter artikel 15 straks underrette udstedelsesstaten, når fuldbyrdelsen er gennemført, eller når hele eller dele af afgørelsen ikke fuldbyrdes.

Hvis fuldbyrdsesstaten efter egen lovgivning er ansvarlig for skade forvoldt over for interesserede parter i forbindelse med fuldbyrdelsen af afgørelsen, skal udstedelsesstaten efter artikel 15a refundere de beløb, som fuldbyrdsesstaten har udbetalt i erstatning, medmindre erstatningen er begrundet i den adfærd, som fuldbyrdsesstaten har udvist i forbindelse med fuldbyrdelsen.

Attesten, der fremsendes sammen med afgørelsen om konfiskation, jf. artikel 4, skal efter artikel 16 oversættes til fuldbyrdsesstatens officielle sprog, medmindre staten har erklæret at ville acceptere andre sprog.

Artikel 17 indebærer, at fuldbyrdsesstaten bortset fra de i artikel 14 nævnte tilfælde ikke kan kræve omkostninger dækket af udstedelsesstaten.

Artikel 18 fastslår, at rammeafgørelsen ikke berører anvendelsen af gunstigere bestemmelser om fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation i andre aftaler eller ordninger mellem medlemsstaterne.

Artikel 19 og 20 vedrører rammeafgørelsens gennemførelse og ikrafttræden.

5.3 Justitsministeriets overvejelser

5.3.1 Fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

Lovforslagets § 30 definerer, hvad der forstås ved "konfiskationsafgørelse". Definitionen er afgørende for, hvorvidt en afgørelse om konfiskation er omfattet af loven eller ej.

Som det er tilfældet med de øvrige to rammeafgørelser, der er omfattet af lovforslaget, er det udgangspunktet, at fuldbyrdsesstaten uden yderligere formaliteter skal anerkende en afgørelse, der er fremsendt i overensstemmelse med formkravene, medmindre